

gratis in bibliothecarum fornlis manu scripta delitescunt. De his tamen mentionem fecerunt bibliographi, quorum diligentiam Petrus Bertius in prolegomenis ad Boetianum de Philosophiæ consolatione opus haud scio an superaverit, etsi ne is quidem cuncta annotavit. Ego vero antiquos codices lustrans nihil diu Boetianum ineditum deprehendebam: nam Vaticani codices, qui permulti Boetium continent, ne illam quidem lacunam explent, qua laborat editus Boetii ad Ciceronis Topica commentarius. Tandem vero aliquando perveterem codicem nactus sum, qui duo inedita tam præclari scriptoris opuscula mihi largitus est.

Porro de horum sinceritate ne dubitarem, testis adfuit utrique lucubrationi Sigebertus Gemblacensis, cujus cap. 37, hæc verba legebam: *Boetius (præter cætera) de cognatione dialecticæ et rhetoricæ, et distinctione rhetoricorum locorum scripsit.* Et vocabulum quidem *dialecticæ* a Sigeberto vel quovis alio obtrusum est: etenim titulus mei codicis et res ipsa id respuunt; de cætero Sigeberti affirmatio verissima est. Jam cum Sigeberti testimonium adeo sit evidens, miror sane Trithemium cap. 201, ejusque assecclam Bertium præf. cit., a quibus liber tantummodo *de Locis rhetoricis* commemoratur. Et quoniam Bertium coarguere cœpi, dicam insuper, falso ab eo in deperditis Boetii scriptis collocari librum *de Circuli Quadratura*: est enim hic Franconis, qui sæculo XI vixit, fetus, qui quoniam in codicibus post Boetii Geometriam poni solet, ut ex Vaticano quodam exemplari cognosco, idcirco perperam a nescio quo properantis oculi lectore ad Boetium est translatus: et isque error in aliorum narrationes, ut fit, migravit.

Age vero nobilis, et fortasse unicus, qui hæc duo opuscula conservat codex, paginarum 562 est, membraneus, sæculo circiter XI scriptus, cujus hæc contentia est. Pag. 8, explicit in Porphyrium isagoge,

quæ est propter codicis defectum acephala: ibidemque incipiunt Aristotelis categoriæ Boetio interprete. P. 59, Aristoteles *περί ἰσχυρίας* Boetio item interprete. P. 88, Ciceronis Topica. P. 181, Boetii Topicarum Differentiarum libri quatuor. P. 223, Introductionis in Categoricalis Syllogismos libri duo. P. 300, De Hypotheticis Syllogismis libri tres. P. 401, Liber Divisionum. P. 451, Liber Definitionum Victorini. P. 501, DE RHETORICÆ COGNATIONE. P. 509, LOCORUM RHETORICORUM DISTINCTIO. P. 512, Liber ante prædicamenta.

Insuper scrutanti mihi Boetianos, ut dixi, codices mentem præ cæteris pervetustus quidam delixit, sæculo ferme X scriptus, codex de Philosophiæ Consolatione, non tam ob egregia et vetera ad id opus scholia notabilis (nam hæc sæpenumero in mss. occurrunt) quam ob prolixum quemdam et doctum ad aliquot Boetiani operis carmina commentarium, Bovoni antistiti missum, typorumque luce, ut mea fert opinio, plane dignum. Tres autem fuerunt sæculo decimo Bovones abbates monasterii novæ Corbeïæ ad Visurgim flumen in Saxonia, ut Mabillonius in Actis sanctorum Benedictinorum t. VII, p. 706, diligenter narrat. Jam secundi Bovonis tempore floruit Brunus in nova Corbeia monachus. Quia vero commentarius, de quo loquimur, Bovoni ab auctore B. inscribitur, valde suspicor Brunum esse commentarii parentem, Bovonem autem evasisse deinde episcopum. Præterea, quod in commentario mentio fit barbaricarum incursionum, id apprime ætati illi convenit. Namque apud prædictum Mabillonium t. VI, p. 489, Adamus Bremensis tractum quemdam historiæ (quæ jam intercidit) recitat auctore Bovone Corbeïensi abbate, qui de rebus sui temporis scribens, sic aiebat: *Cum modernis temporibus gravis barbarorum irruptio in omni pene Francorum regno debaccharetur.*

AN. MANL. SEV. BOETII

SPECULATIO DE RHETORICÆ COGNATIONE.

1. Quanta sibi met ars rhetorica cognatione jungatur, non facile considerari potest; vixque est etiam ut auditu animadverti queat, nedum sit facile repertu. Cujus quidem rei errorem divisa de singulis disputatio præceptorum creat: de unoquoque enim præcipiunt, nihil de communi laborantes. Quam partem doctrinæ vacuum, ut possumus, aggrediamur. Dicemus igitur de genere artium, et de speciebus, partibus, instrumento, instrumentique partibus, opere etiam, officioque auctoris, et fine. Quocirca quid in commune speculandum est, hinc disserendi summus exordium.

2. Rhetoricæ igitur genus est facultas; species vero tres, judiciale^a, demonstrativum, deliberativum. Et genus quidem id esse quod diximus, patet.

^a Ita loquitur auctor etiam §. 11.

Species autem idcirco sunt quas superius enumeravimus, quoniam in his tota rhetorica est. Integra enim vis est rhetoricæ in judiciali genere causarum; integra in demonstrativo vel deliberativo. Sed hæc genera sunt causarum; omnes enim causæ vel speciales vel individuæ sub horum unum trium generum cadunt: ut sub judiciale quidem speciales, ut majestatis vel repetundarum, individuæ vero, ut Corneli majestatis, vel Verris repetundarum. Cadunt sub deliberativum vero quæcunque causæ consultationem habent, ut si specialiter accipias de bello vel pace; si vero individuæ, ut de bello Pyrrhi vel pace. Eodem modo etiam in demonstrativis quæcunque veniunt in laudem et vituperationem: ut si specialiter, ut laus viri fortis; individuæ

vero, laus Scipionis, sub demonstrativum cadunt.

3. Materia vero hujus facultatis est omnis quidem res proposita ad dictionem; fere autem civilis quæstio. In hanc species a rhetorica venientes quasi quædam formæ capiunt sibi materiam, et tripliciter informatam tenent figura, quod posterius liquebit: ut civilis quæstio quæ adhuc informis secundum rhetoricam subjecta. Ut informis adhuc civilis quæstio, cum acceperit ex judiciali finem justum, fiat ipsa civilis quæstio in judiciali genere constituta. Cum vero ex deliberativo sumpserit utilis vel honestum, tunc fiat ipsa civilis quæstio in deliberativo causarum genere constituta. Si vero ex demonstratione sumpserit bonum, tunc demonstrativa sit civilis quæstio. Veniunt autem in materiam species ex rhetorica: quod aliter in materia sua quælibet facultas non potest operari, quam si suas adhibeat partes: absentibus enim cunctis suis partibus, rhetorica ipsa quoque est absens.

4. Sed quoniam de speciebus dictum est rhetoricæ, quomodo sunt genera causarum, ita sunt ut omnium negotiorum quæ in civili negotio constituta sunt informatam. A fine justo judiciale sit genus. Omnium vero quæ constituta in civili quæstione honestum vel utilem finem ceperunt, deliberativum sit genus: omniumque quæ in civili posita quæstione finem honesti, justum, bonive sumpserunt, sit demonstrativum genus. Sed de his hactenus.

5. Nunc de partibus rhetoricæ providendum est. Partes enim rhetoricæ sunt quinque; inventio, dispositio, elocutio, memoria, pronuntiatio. Partes autem vocantur idcirco, quia si quid harum defuerit oratori, imperfecta facultas est. Atque ideo quæ universa formant oratoriam facultatem, ea partes facultatis ejus dicere, nihil absurdum est. Sed hæc partes quoniam rhetoricæ facultatis sunt, totamque rhetoricam facultatem componunt, necesse est ubi fuerit rhetorica, ipsæ quoque subsequantur. At est rhetorica in propriis speciebus integra: omnes igitur rhetoricæ partes inerunt rhetoricæ speciebus. Quocirca etiam his civilibus negotiis tractandis adhibebuntur, quæ a supradictis rhetoricæ speciebus informantur. Æque igitur in judiciali negotio et in deliberativo et in demonstrativo, inventio, dispositio, elocutio, memoria, pronuntiatioque, conveniunt.

6. Quoniam vero omnis fere facultas instrumentum utitur ad faciendum quod potest, erit igitur aliquod instrumentum. Hoc vero est oratio, quæ partim in civili genere versatur, partim minime. De ea autem oratione loquimur, quæ habet aliquam quæstionem, vel quæ ad finem expediendæ quæstionis accommodatur. Ea ergo oratio, quæ in civili genere versatur, continue decurrit; ea quæ non est in civilibus causis, interrogatione et responsione explicatur. Sed

^a Cod., illa.

^b Cod., illa.

^c Num pro utilis?

^d Ita cod. At infra, hiderem.

^e Cod., et pro quæ.

A prior, rhetorica; secunda, dialectica nuncupatur: quæ hoc superiore differt, primum quod illa civiles *ὑποθέσεις*, hæc ^a *θέσεις* considerat; dehinc quod illa continua oratione, hæc ^b intercesa peragitur; et quod rhetorica oratio habet præter adversarium judicem, dialectica vero eodem iudice quo adversario nititur ^c.

7. Hæc igitur rhetorica-oratio habet partes sex: proœmium, quod exordium est; narrationem, partitionem, confirmationem, reprehensionem, perorationem: quæ partes instrumenti rhetoricæ facultatis, quoniam rhetorica in omnibus suis speciebus inest, eisdem ^d inerunt; nec potius inerunt, quam hisdem quæ peragunt administrabunt. Itaque et in judiciali genere causarum necessarius est ordo proœmii et narrationis atque cæterorum, quæ ^e in demonstrativo deliberativoque necessaria sunt. Opus autem rhetoricæ facultatis docere et movere: quod nihilominus hisdem fere sex instrumentis, id est orationis partibus, administratur. Partes autem rhetoricæ, quoniam partes sunt facultatis, ipsæ quoque sunt facultates. Quocirca ipsæ quoque orationis partibus quasi instrumentis utentur in partem, atque ut his operentur, eisdem ineunt. Nam nisi adsint ^f prædictæ rhetoricæ partes, ut inveniat, eloquatur, disponat, meminerit, pronuntiet, nil agat orator. Eodemque modo eæ ^g quæ fere partes instrumenti, nisi habeant omnes orationis partes, frustra sunt. Hujus autem facultatis effector orator est, cujus est officium dicere apposite ad persuasionem.

8. Finis tum in ipso, tum in altero. In ipso quidem, ut bene dixisse, id est dixisse apposite ad persuasionem; in altero vero, persuasisse. Neque enim si qua impediunt oratorem quominus persuadeat, facto officio, finis non est consecutus. Sed is qui officio quidem fuit contiguus et cognatus, consequitur, facto officio; is vero qui extra est, sæpe non consequitur. Neque tamen rhetoricam suo siue contentam honore vacuabit. Hæc quidem ita sunt mixta, ut rhetorica insit speciebus, species vero insint rhetoricæ ^h. Causarum autem partes status esse dicuntur, de quibus hoc modo dispiciendum est. Quomodo enim partes esse putabuntur causæ, si ita partes ut species? quomodo fieri potest, ut in una causa plures constitutiones sint? nam species sibi met impermixtæ sunt. At veniunt in causam plurimæ constitutiones: non sunt igitur partes causarum, velut species status. Illud quoque quod nulla species aliam sibi oppositam speciem ad substantiam juvat. Constitutio vero constitutionem confirmat ad fidem. Nec vero fieri potest ut ita sint causarum quasi totius partes. Nullum enim compositum ex una parte totum atque integrum esse potest. At in causa ⁱ constitutio una idonea est constituere causam.

9. Quid igitur est dicendum? Patet via rationi.

^f Cod., nam in exordiis sint.

^g Cod., earum.

^h Deest in cod. rhetoricæ.

ⁱ Cod., causam.

Neque enim causæ ejus pars esse dicitur constitutio, quæ in controversiam venit, et quam status constituit: cum præsertim qui additur ad causam status, jam una constitutione firmata, non sit principalis sed accidens; atque in uno negotio tot veniant controversiæ quot sunt constitutiones. Sed quot controversiæ, tot causæ: et licet eas unum contineat negotium, causæ tamen impermixtæ sibi variantur. Ut qui juvenem de lupanari exeuntem vidit, paulo post de eodem loco uxorem suam vidit egressam, accusat juvenem adulterii. Hic unum negotium quod vertitur est; causæ autem duæ: una conjecturalis, si neget se fecisse; altera finitiva, si in lupanari concubitum non dicat posse adulterium putari. Sed neque neganti pars est ejusdem controversiæ conjecturalis status; neque delinquenti definitio: totam enim continet causam. Causam autem voco non generaliter, sed controversiam constitutione aliqua firmatam.

10. Sunt autem partes constitutiones causæ generalis hoc modo. Si enim omnis causa conjecturalis esset, nec alius status inveniretur, non esset status conjecturalis causæ pars, sed ipsa causa esset sine dubio conjectura. Sed quoniam partim conjectura, partim sine, partim qualitate, partim translatione, causæ omnes tenentur, pars est constitutio causæ, non ejus quam tenendo informat, sed ejus quam dividit generalis; cujus scilicet quasi membrum aliquod abscidens suum facit unaquæque constitutio. Sunt igitur partes ut species causæ constitutiones generalis, non ejus quam unaquæque tenens informaverit.

11. Quare est genus rhetoriæ facultas. Rhetoriæ vero species tres^a, judicialis, demonstrativa, deliberativa. Materia autem civilis quæstio, quæ dicitur causa. Partes hujus materiæ constitutiones. Rhetoriæ partes, inventio, dispositio, elocutio, memoria, actio. Instrumentum, oratio. Instrumenti partes, exordium, narratio, partitio, confirmatio, reprehensio, peroratio. Opera, docere et movere. Actor,

^a Fit epilogus. Recole autem ff. 2.

A orator. Officium hujus, bene dicere. Fin's, tum bene dixisse tum persuadere est.

12. Tota rhetorica in speciebus; species vero ita totam materiam informant, ut tamen vicissim totam sibi vindicent: quod ex hoc intelligi potest, quoniam omnes sibi materiæ partes singulæ species tenent. Nam in judiciali quatuor constitutiones invenies, et in deliberativa demonstrativaque easdem quatuor invenire queas. Unde ostenditur, si omnes partes causæ generalis, quæ est civilis quæstio, singulæ species habent, omnes vero partes causam esse; ipsam causam, id est civilem quæstionem, ab speciebus vicissim vindicari totam: eo modo quo vox uno tempore ad plurimorum aures pervenit cum suis integra partibus, id est elementis. Nam eodem tempore tota causa ad diversas species cum suis partibus transit.

13. Sed cum species in materiam venerint, id est in civilem quæstionem, et eam cum suis obtinuerint partibus, inferunt secum etiam ipsam rhetoriæ facultatem: quare etiam rhetoriæ partes. In singulis ergo constitutionibus erunt rhetoriæ partes. Sed illata materia rhetorica infert secum instrumentum suum. Infert igitur secum orationem, et hæc proprias partes: eritque in constitutionibus exordium et narratio et cætera. Sed cum instrumentum venerit in civilem quæstionem, operam quoque suam simul infert. Et docebit igitur ac persuadebit in omni constitutione. Sed hæc per se venire non poterunt, nisi sit is qui hæc moveat, velut artifex atque architectus. Hic autem est orator, qui cum ad causam accesserit, faciet officium suum. Bene igitur dicet in omni genere causarum, et in omni constitutione. Orator faciet etiam finem, tum ut bene dixerit in omni constitutione, tum ut persuaserit.

De singulis igitur nunc quidem in commune tractavimus: de unoquoque vero separatim post, si erit commodum, disseremus.

EXPLICIT SPECULATIO COMMUNIS DE RHETORIÆ COGNATIONE.

AN. MANL. SEV. BOETII^a

INCIPIT

LOCORUM RHETORICORUM DISTINCTIO.

1. Persona est quæ in iudicium vocatur; negotium, factum dictumve personæ, propter quod in iudicium vocatur persona: et negotium suggerere argumenta non possunt; de ipsis enim quæstio est. Faciant autem fidem negotio ea quæ sunt personis ac negotiis attributa. Persona quoque facit negotio fidem; sed non in eo quod persona est, sed in eo quod ex

D attributis personæ quamdam suscipit qualitatem. Circumstantiæ sunt, quæ convenientes substantiam quæstionis efficiunt. Nisi enim sit qui fecerit, et quod fecerit, causaque cur fecerit, vel locus tempusque quo fecerit, modus etiam facultasque si desint, causa negotiumque non stabit. Has circumstantias in gemina Cicero^b partitur, ut eam, quæ

^a In cod. *Mallii*, et mox *Boecii*. Sed rectiorem horum nominum scripturam pono ex antiquissimo

Boetii de Consolatione codice Vat. 3363

^b Confer Cic. *Rhet.* II, 9 sqq.